

Verlos ons van het kwade

Deze roman is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314586

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met De Crime Compagnie

© 2021 Linda Jansma

Omslagontwerp: Margo Togni

Foto omslag: © Stephen Carroll / Trevillion Images

Alle rechten voorbehouden

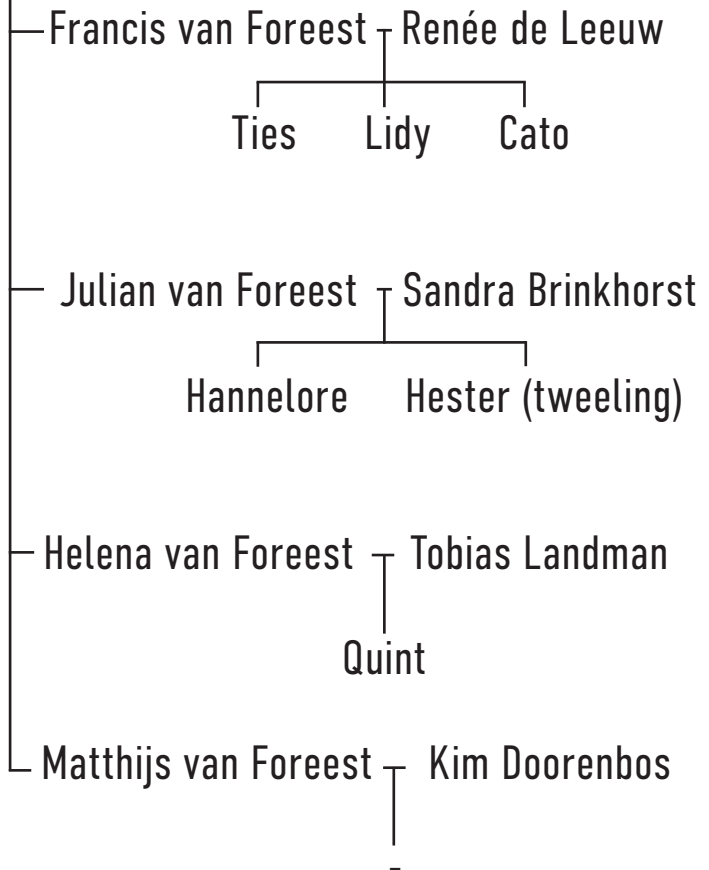
Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

FAMILIE VAN FOREEST

Pater familias: Ernst van Foreest

Ernst van Foreest
Ada de Soetelaer

TOEN

Het feest ter ere van de vijfenzeventigste verjaardag van pater familias Ernst van Foreest was in volle gang toen Renée van Foreest haastig de feesttent verliet en de tuin in liep. Recht voor zich uit zag ze licht. Van een zaklamp?

Voorzichtig zocht ze haar weg tussen de bomen door. De muziek zwol weer aan tot een ritmisch gebonk dat geleidelijk zachter klonk met elke stap die ze verder bij de tent vandaan zette. Stemmen hoorde ze niet meer, maar dat hoefde ook niet; het licht leidde haar precies naar waar ze zijn moest: daar, aan het einde van de enorme tuin, vlak bij het hek dat hun grond van de Larense Zuiderheide scheidde. In het vage, bijna spookachtige schijnsel dat door de feesttent verspreid werd, zag ze haar echtgenoot Francis, met zijn broer Julian vlak naast zich. Een paar meter voor hen stond een jonge vrouw, en in een kuil waarin Renée in het licht van een zaklamp de omtrekken van een in zeil verpakt lichaam ontwaarde, stond een gezette man met zijn handen in de lucht. Het meest verbazingwekkende aan het tafereel was wel dat de jonge vrouw een pistool afwisselend gericht hield op Francis en Julian, en de onbekende man.

‘Miriam,’ hoorde ze de vrouw zeggen. ‘Is zij het die je

hier begraven hebt?’

Renée moest die woorden even tot haar laten doordringen. Ze staaarde van Francis naar de vrouw, en vroeg zich af wie zij eigenlijk was. En was het werkelijk haar zus die verpakt in een stuk zeil hier begraven was? Door Francis? Maar hoe wist zij dat dan?

‘Ho eens even,’ zei ze. ‘Wie ben jij eigenlijk en wat doe je hier?’

De vrouw keek haar aan. ‘Ik ben Judith. Miriam was mijn zus. Ik heb lang naar haar gezocht.’ Ze knikte naar Francis. ‘Iemand vertelde me dat meneer Van Foreest vorig jaar een vrouw in zijn tuin heeft begraven. Ik wil weten of dat Miriam is. Zij verdween op vrijwel hetzelfde tijdstip.’

Renée moest haar woorden even tot zich laten doordringen. Iemand had haar verteld dat Francis een vrouw had begraven? Wie? Marco Verduin? Ze liet haar verwarring niet blijken en vervolgde: ‘En jij gelooft dat? Het is toch je reinste kolder? Iemand heeft je iets op de mouw gespeld. Gewoon kwaadsprekerij. Gezien zijn werk zijn er een heleboel mensen die een hekel aan mijn man hebben.’

‘Uw zoon ook?’ vroeg Judith.

‘Mijn zoon? Wat heeft hij hiermee te maken?’

‘Hij was het die me dat vertelde.’

Renée zweeg verbluft. Ties? Had Ties haar dat verteld?

‘Hij denkt dat u...’ Judith keek nu naar Francis, ‘...’

een vrouw vermoord hebt. En eerlijk gezegd denk ik dat ook. Dat u Miriam hebt gedood en in uw tuin hebt begraven.’ Ze rechtte haar rug en met nog steeds het wapen op Francis gericht vervolgde ze: ‘Ik wil alleen uit uw mond de bevestiging horen. Dus voor de laatste keer: hebt u mijn zus gedood?’

‘Nee,’ klonk ineens een stem vanuit het donker. ‘Dat heeft hij niet.’

Met haar arm recht voor zich uit richtte Judith het wapen nog steeds op Francis, terwijl ze net als de anderen opzij keek.

‘Pa?’ klonk Francis’ stem verbaasd.

‘Doe dat wapen weg,’ klonk de zware, barse stem van Ernst van Foreest, terwijl hij in het licht stapte, samen met Ties, die met grote ogen het tafereel bekeek.

‘Niet voordat ik antwoorden heb,’ zei Judith. ‘Als hij mijn zus niet vermoord heeft, wie dan wel?’

‘Ik,’ zei Ernst. ‘Ik heb haar gedood. Het was een ongeluk.’

Judith staarde hem aan. ‘Ik geloof u niet. U neemt uw zoon alleen maar in bescherming.’

Ernst lachte hardop. ‘Als er één ding is dat ik nog nooit gedaan heb, is het wel mijn kinderen in bescherming nemen. Heb ik ze geholpen? Soms wel. Zoals toen hij...’ hij knikte naar Julian, ‘... zich diep in de nesten had gewerkt met zijn pillenhandel en er niet meer uit wist te komen.’

Nu keek hij naar Francis en Renée en vervolgde: 'Of met hun zoon, die zwaar in de problemen zat. En nog steeds zit, nu die Poolse dealer geld wil zien.' Zijn blik ging naar de gezette man in de kuil die nog altijd zwijgend, maar woedend, met zijn handen half omhoog stond, en vervolgens naar zijn kleinzoon Ties. 'Hij dwong me om die xtc te verkopen!' riep Ties. 'Ik wilde het niet, maar hij dreigde naar de politie te gaan. Over Paul.'

Ernst keek weer naar Judith. 'Ik heb mijn kinderen altijd geleerd hun eigen boontjes te doppen. Ik zou nimmer voor hen liegen.'

'M-maar waarom heeft u Miriam dan vermoord?' vroeg ze. 'Waar kende u haar van?'

'Van een oude rechtszaak,' zei hij. 'Zeven jaar geleden verdedigde ik Marco Verduin toen hij was aangeklaagd voor mishandeling van een vrouw.'

'Kim,' zei Judith.

'Inderdaad,' beaamde hij. 'De hele zaak werd een fiasco voor het OM door de getuigenis van Verduins zoon Paul. Maar kort na die rechtszaak volgde er een tweede aanklacht,' ging Ernst verder. 'Deze keer ging het niet alleen om mishandeling, maar ook om verkrachting.'

'Miriam,' fluisterde Judith.

'Dat klopt,' zei Ernst. 'En ook deze keer kwam het OM niet veel verder door...'

‘Een getuigenis van Paul Verduin.’

Ernst knikte. ‘Door de zaak-Kim kwam er een definitieve breuk tussen mijn zoon Matthijs en mij. Dat vond ik prima; ik was het toch al niet eens met zijn keuze een hoerentent te beginnen.’

‘En Miriam?’ vroeg Judith. ‘Hebt u ooit nog aan haar gedacht?’

‘Daar kon ik moeilijk omheen,’ zei Ernst. ‘Drie jaar na de rechtszaak stond ze op een dag bij Marco Verduin op de stoep. Vertelde hem dat hij een dochter had die ernstig ziek was en dat ze geld wilde voor de behandeling, dat het ook zijn kind was, al was het verwekt tijdens een verkrachting. Hij weigerde, maar vorig jaar kwam ze vanuit het niets opnieuw opdagen. Alleen deze keer ging ze niet naar Marco, ze benaderde mij. Ze wilde opnieuw geld, anders zou ze de verkrachting en mishandeling openbaar maken.’ Hij ademde even diep in, voordat hij verderging: ‘Natuurlijk weigerde ik; ik laat me niet afpersen. Ze ging een stap verder en dreigde met het tuchtcollege betreffende mijn “gesprek” met haar toenmalige advocaat en het dwingen van een minderjarige tot het afleggen van een valse getuigenis.’ Hij schraapte zijn keel. ‘En toen werd ik kwaad.’

‘U vermoordde haar,’ hoorde Renée Judith zacht zeggen.

‘Het was een ongeluk,’ zei Ernst. ‘Het is nooit mijn

bedoeling geweest dat ze stierf.'

'En toch liet u uw zoons haar lichaam wegwerken,' zei Judith. 'Ze begroeven het hier in de tuin.' Er klonk haat door in haar stem.

Ernst knikte. 'Dat klopt. En het lijkt me verstandig als dat lichaam hier gewoon zoals gepland weggehaald en gedumpt wordt, dat jij...' hij keek nu naar Judith, '... een lekker bedrag op je rekening krijgt en dat we daarna allemaal gewoon doorgaan met ons leven.'

'Een lekker bedrag?' herhaalde Judith met een stem waar de afkeer vanaf droop. 'Ik hoef jouw geld niet. Ik hoef helemaal niets van je. Het enige wat ik wil is gerechtigheid.'

'Je begrijpt het niet,' kwam Ernst weer, terwijl hij een stap naar voren deed.

'Blijf staan!' schreeuwde Judith.

Het volgende moment sprong Ernst naar voren en dook boven op Judith. Hij graaide uitzinnig van woede naar het wapen, trok het met geweld uit haar hand en zette het meteen tegen haar voorhoofd.

'Je bent al net zo'n lastpak als je zus,' gromde hij. 'Het lijkt me beter dat jij ook verdwijnt, voordat je alles aan de grote klok gaat hangen.'

'Nee!' schreeuwde Renée. Maar voordat ze iets kon doen, greep Francis zijn vader hardhandig bij de schouders. 'Laat dat maar uit je hoofd,' fluisterde hij nijdig.

Ernst keek verbaasd naar hem op. ‘Als we haar ook uit de weg ruimen, is er niemand meer die ons kan dwarszitten.’

‘Dwarszitten?’ herhaalde Francis. ‘Pa, hoor wat je zegt! We zijn advocaten! Wij vechten het in de rechtszaal uit!’

‘In dit geval niet,’ hijgde Ernst. ‘We moeten de familienaam beschermen. Dat heb ik Paul Verduin ook proberen uit te leggen.’

‘Paul?’ klonk Ties’ stem nu. ‘Wat heeft mijn vriend hiermee te maken?’

‘Dat snotjong dacht mij te chanteren. Wilde dat ik zijn strafblad liet verdwijnen, nadat hij was opgepakt voor die cocaïneddeal. Anders zou hij wereldkundig maken dat ik hem gedwongen had te getuigen in die twee strafzaken. Dat ik hem dingen had laten zeggen die niet waar waren. Hij wilde niet luisteren.’

Iedereen staarde verbijsterd naar Ernst, die hen beurtelings aankeek.

‘Wat?’ vroeg hij arrogant. ‘Ik moest toch zeker voorkomen dat hij onze naam te grabbel gooide? Hij stond daar te zwaaien met zijn wapen, het was een peulenschil om het hem afhandig te maken. En toen ging het af. Niet helemaal per ongeluk, dat geef ik toe. Maar dat jong verdiende niet beter. Hij vroeg erom.’ Hij schudde zich los uit Francis’ greep en richtte opnieuw het wapen op Judiths voorhoofd. ‘En het is voor ons